

צו לפי סעיף 41 לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], התשל"ט-1979

החלטה 01-23

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ - עו"ד תומר דגני חנית

לבין:

הנקבל

ד"ר עאמר ג'בר

ע"י ב"כ - עו"ד משה וייס

ה ח ל ט ה

העובדות

1. ד"ר עאמר ג'בר הוא רופא מורשה, שמענו צור בחר, ירושלים, והוא בעלים של מרפאה. (להלן – ד"ר ג'בר או הנקבל). בתאריך 23.4.18 הגיעה המטופלת, אשר הייתה באותה עת בהריון, לטיפול שיניים במרפאה.

2. בתום הטיפול, לפת הנקבל את המטופלת בשתי זרועותיו, כשפניו אל מול פניה, וחיבק אותה. המטופלת ניסתה להשתחרר מאחיזתו, אך ללא הצלחה. הנקבל המשיך לחבק את המטופלת, בניגוד לרצונה, ולאחר מכן נישק אותה על שפתייה. משאמרה לו המטופלת שיחדל ממעשיו וכי בעלה ממתין לה, המשיך הנקבל לאחוז בה בחוזקה, והשיב לה: "יש לבעל שלך מזל, הוא יודע שיש לו מזל?".

המטופלת מיהרה להתלונן על מעשיו של הנקבל, ובעקבות חקירת המשטרה הוא הועמד לדין פלילי.

פסיקת בית המשפט

3. בעקבות האירוע, הוגש נגד הנקבל כתב אישום לבית משפט השלום בירושלים, בו יוחסה לו עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ת"פ 18-11-18359). בית משפט השלום הרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, והטיל עליו את הענשים הבאים:

ארבעה חדשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות בבית העלמין בגבעת שאול.
ארבעה חדשי מאסר ע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור את העבירה בה הורשע.
פיצוי לנפגעת העבירה בסך 15,000 ש"ח.

4. הנאשם ערער לבית המשפט המחוזי – הן על ההרשעה והן על העונש – אולם ביהמ"ש המחוזי דחה את הערעור כולו (ע"פ 12924-08-21, מחוזי ירושלים). בפסק הדין, מיום 12.1.22, קבע ביהמ"ש המחוזי, בין היתר, כדלהלן:

"...עסקינן באירוע שלא היה רגעי אלא בעל מימד מתמשך, במסגרתו בסיום טיפול שיניים רפואי, המערער דרש מהמתלוננת לחבק ולנשק אותו כשהוא אווז בכות בחלק העליון של זרועותיה, מנסה לכרוך את ידיה סביב גופו, ממשיך ולא חדל ממעשיו גם כשהיא מתנגדת ומבקשת להפסיקם, וגם כשהיא אומרת לו שהוא מכאיב לה. המערער מוסיף ומנשק אותה, יותר מפעם אחת, על הלחי ושפתיו אף נוגעות בשפתיה כשהיא מסיטה את ראשה ממנו".

הקובלנה

5. בעקבות התנהגותו המפורטת לעיל, הוגשה, ביום 13.2.22, קובלנה כנגד הנקבל, על כך שנהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה, כאמור בסעיף 45(1) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976, וכן הורשע בעבירה פלילית, כאמור בסעיף 45(5) לפקודה.

דוח ועדת המשמעת

6. לאחר הגשת הקובלנה, מינה שר הבריאות ועדת משמעת על מנת לדון בה, בהרכב: דר' דוד ילון – יו"ר; דר' חיים נוימן, ועו"ד לינדה שפיר – חברים. לאחר שהנקבל הודה באשמה, הציגו ב"כ הצדדים את עמדתם לגבי אמצעי המשמעת הראוי במקרה זה. ב"כ הקובל ביקש להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של התליית רישיון למשך 18 חדשים, בהסתמכו על החלטה 8-22 בענין דר' א.ש., ואילו ב"כ הנקבל ביקש שהעונש יהיה ברף התחתון של הענישה, תוך הבחנה ברורה בין התקדים בתיק 8-22, שנסיבותיו חמורות פי כמה.

ב"כ הנקבל ביקש להתחשב בנסיבות המקלות של הנקבל: חלוף הזמן של 4.5 שנים מאז האירוע; העובדה שהוא סגר את מרפאתו והפך שכיר במרפאה אחרת; ומכתבי ההערכה הרבים שניתנו אודותיו.

7. בבית המשפט המחוזי התקבלה עמדת המטופלת, כנפגעת העבירה, שהוצגה גם בפני הוועדה, לגבי הקורות אותה בעקבות האירוע. היא ציינה את החרדות והפחדים מהם היא סובלת בעקבות המקרה, ובלשונה:

"האמונה שלי בציבור הרופאים התערערה. אני לא מסוגלת לבקר לבד אצל שום רופא ובכל פעם שאני נאלצת ללכת לרופא כלשהו אני מטרטרת את בעלי יחד איתי".

8. בבואה להמליץ על העונש לו ראוי הנקבל, דחתה הוועדה את עתירתו של התובע להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של התליית רישיון למשך 18 חדשים, מאחר וסברה, ובצדק כי נסיבותיו של המקרה באותו תיק היו חמורות בהרבה, שעה שהנקבל הזמין את המטופלת למרפאתו הפרטית, הורה לה להתפשט שלא לצורך, ונגע באיבריה האינטימיים.

בדוח שהגישה ביום 20.12.22, התחשבה הוועדה בזמן הרב שחלף מאז האירוע (כ- 4.5 שנים), בכך שהנקבל סיים לרצות עבודות שירות במשך ארבעה חדשים, וכי הוא בנה את עתידו מחדש והבטיח שלא יחזור לסורו.

אשר על כן, הוועדה ממליצה להתלות את רישיונו של הנקבל למשך שישה חדשים, מהם תנוכה תקופה של ארבעה חדשים, בהם ביצע הנקבל עבודות השירות.

החלטה

9. מדובר במקרה זה בנסיבות חמורות למדיי, בהן ניצל הנקבל את חוסר האונים של המטופלת, אחז אותה בחוזקה, נישק אותה ודחה את הפצרותיה להניח לה לנפשה. כפי שציין בית המשפט המחוזי בירושלים: **"עסקינן באירוע שלא היה רגעי אלא בעל מימד מתמשך"**.

10. תמים דעים אנוכי עם עמדת הוועדה כי יש לאבחן את המקרה דנן מהנסיבות החמורות יותר שהתגלו בתיק 8-22, אולם סבורני כי הוועדה הקלה עם הנקבל, הקלה יתרה, נוכח הנסיבות הלא קלות של המקרה. לא רק שהנקבל פגע קשות במטופלת אישית וגרם לה לחרדות ולפחדים, אלא שהוא גם הפר את חובת האמון שרוחשים לו מטופליו כרופא, ואף פגע באמון הציבור בכלל הרופאים. אמצעי המשמעת שהוטל על ידי הוועדה, כאשר משמעותו המעשית היא שעליו לרצות חדשיים בלבד של התליית רישיון, הינו מקל ביותר, ובוודאי שאין בו "כדי להרתיע ואף להעלות את רמת הענישה", כסברת הוועדה הנכבדה.

11. ריבוי תופעות מעין אלה לאחרונה, של עבירות מין המבוצעות על ידי רופאים כלפי מטופלות, מצדיק ומחייב אף הוא גישה מחמירה כלפי מבצעי עבירות כגון דא, מעבר למה שהיה נהוג בעבר, כפי שצינתי גם בהחלטה בתיק 8-22, מיום 26.6.20. לא יעלה על הדעת, כי מטופל או מטופלת הבאים לטיפול רפואי, כשהם נותנים אמון מלא ברופא וחדורי תקווה שהוא יעניק להם סעד ומזור, יהפכו עד מהרה קורבן ליצריו המיניים הבלתי נשלטים של הרופא.

12. אשר על כן, הנני מחליט להתלות את רישיונו של הנקבל, ד"ר עאמר ג'בר, מלעסוק ברפואה למשך עשרה (10) חדשים, בניכוי התקופה בה ריצה מאסר בעבודות שירות במשך ארבעה חדשים.

על הנקבל לרצות, אפוא שישה חדשי התלייה, שמנינם מיום 15.2.23.

ניתן היום 2.1.23, ט' טבת התשפ"ג.

יש להפיץ החלטה זו, כמקובל.

אמנון סטרשנוב, שופט (בדימוס)